

ของฝากจากพระเทพญาณโมลี

เรื่อง

นารายณ์สิบปาง

“เรื่องนารายณ์สิบปางนี้ นอกจากท่านจะได้รับความรู้เกี่ยวกับพระนารายณ์อวตารแล้ว ท่านจะได้เข้าใจเมื่อชมเทวรูปปางต่าง ๆ ของพระนารายณ์ ซึ่งมีอยู่ในพิพิธภัณฑ์พระเทพญาณโมลีหลายปาง...”

ลิลิตโองการแช่งน้ำคำร้าย

สรรเสริญพระวิษณุ นารายณ์ เป็นเจ้าว่า

“โอมสิทธิสรวงศรีแก้ว แม้วมฤตยู เอาจูเป็นแทน แก้วนกลืนฟ้า
กลืนดิน บินเอาครุฑมาซี สีมือถือสังข์จักรครุฑาธรณี ภีร์อวตาร
อสุรแลงลาญทัก ททคนี้จรนาย”

และ

ฉันทดุชฎีสั่งเวย

“นบพิษณุล้าเลอปาง กรทรงจตุรางค์ สังข์จักรครุฑาธรณี นาคราช
ชลอาสาจรูจี ดำเนินเมษี ทรทรงสุบรรณบินบน”

ตามบทประพันธ์ข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่าท่านบุพชนไทยบรรยายให้เห็นภาพของพระวิษณุอย่างชัดเจนชัดแจ้งทีเดียว บรรดาพระเป็นเจ้าผู้มหัศจรรย์ทั้งสามของพราหมณ์ที่นับถือกันยุคไตรภพ คือ ฤคเวท ยชุรเวท สามเวท ภายหลังเติมเข้าอีกหนึ่งคือ อาถรรพ

เวท พระวิษณุก็นับได้ว่าเป็นพระเป็นเจ้าสำคัญองค์หนึ่ง ในพระเป็นเจ้าทั้งสามนั้น ที่มีคนเคารพนับถือมาก เกรงกลัวที่สุด เพราะถือว่าเป็นพระเป็นเจ้าผู้ทรงพระเดชด้วย มีหน้าที่บริหารดูแลโลกที่เรียกกันว่าพระหริ แปลว่า ผู้บริหารโลก หรือเรียกว่าพระหริรักษ พระวิษณุนี้มีนามอีก

อย่างหนึ่งที่มักได้ยินกันจนคุ้นหู คือ พระนารายณ์ และคำว่า “วิษณุ” นี้ นับว่าในยุคก่อนไตรภพใช้เป็นนามเรียกพระอาทิตย์ และในยุคไตรภพยังถือว่าพระวิษณุ เป็นเพียงพระสหายของพระอินทร์ แต่ยังคงยกย่องพระอินทร์ให้เป็นใหญ่กว่าพระวิษณุอยู่ ต่อมาในยุคบูรณะหลังยุคไตรภพ พระอินทร์

ตกอับลดความสำคัญลง จึงได้ยกย่องพระวิษณุขึ้นเป็นใหญ่ รวมอยู่ในพระเป็นเจ้าทั้งสามองค์นั้น ฉะนั้น พระเป็นเจ้าองค์ไหนจะเป็นใหญ่หรือไม่ ขึ้นอยู่กับความเลื่อมใสและศรัทธาของคน เพราะคนเป็นผู้สร้างพระเป็นเจ้าขึ้น ความสำคัญหรือไม่สำคัญก็สุดแต่คนจะยกย่องหรือเหยียดหยาม จึงจะถือเอาเป็นแน่นอนได้ยาก ในเรื่องพระเป็นเจ้าของพราหมณ์ย่อมมี

การเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลสมัยเสมอ (ชาวสวรรค์ก็ปกครองแบบประชาธิปไตย)

พระวิษณุนี้ เมื่อได้รับหน้าที่เป็นผู้บริหารโลกแล้ว จำต้องรับภาระหนักกว่าพระเป็นเจ้าองค์อื่น ๆ การบริหารจำต้องใช้อำนาจอันเป็นส่วนพระเดชอยู่มาก เพราะจะต้องคอยปราบปรามเหล่าร้ายต่าง ๆ ที่จะมาเป็นศัตรูคอยบ่อนทำลายความสงบสุขของมวลมนุษย์

ในโลก และการที่พระองค์เสด็จมาปราบยุคเข็ญเพื่อผดุงสันติสุขให้แก่โลกนี้ ก็จะมีขึ้นเป็นครั้งคราว ซึ่งเราเรียกว่า "อวตาร" แปลว่าการลงมาเกิดนั่นเอง การอวตารของพระวิษณุนี้ ก็คือแบ่งภาคลงมาส่วนหนึ่ง มิได้มาเกิดหมดทีเดียว คือองค์เดิมก็ยังมิได้อยู่ เมื่อได้ปราบยุคเข็ญหมดแล้ว ภาคที่แบ่งอวตารลงมา นั้น ก็รวมเข้าเป็นองค์เดิม เช่น ปางกฤษณะอวตารกล่าวว่า พระวิษณุถอนพระเกศา ๒ เส้น คือ ขาวกับดำ เส้นขาวให้ปฏิสันธิในครรรังนางโรหิณี มเหสีของท้าววาสุเทพ เกิดเป็นพระพลรามหรือพลเทพ พี่ชายของพระกฤษณะ ส่วนเส้นดำให้ปฏิสันธิในครรรังนางเทวกี อัศรมเหสีเกิดเป็นพระกฤษณะ คำว่าอวตารนี้เดิมมักเห็นใช้เฉพาะพระวิษณุเท่านั้น เพราะพระวิษณุปรากฏว่าอวตารลงมา มากกว่าเทวดาองค์ใด ๆ และแต่ละครั้งเป็นเรื่องปราบยุคเข็ญทั้งนั้น ซึ่งมีโชวิสัยของเทวดาธรรมดาพึงทำได้ จึงได้เรียกให้วิเศษออกไปว่า "อวตาร" ต่อมาคำนี้เลยนำมาใช้ให้หมายความกว้างขวางออกไปถึงใช้เรียกท่านผู้วิเศษ มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ซึ่งถือกันว่าเป็นเทวดาจุติลงมาจกสวรรค์ เช่น พระราชามหากษัตริย์ เป็นต้น อันนับได้ว่าเป็นอัจฉริยบุคคลเหนือสามัญชนคนธรรมดา เราก็มักจะเรียกว่าท่านอวตารลงมา เหมือนพระวิษณุอวตารลงมาเพื่อปราบยุคเข็ญ ทำให้โลกมนุษย์ได้อยู่เย็นเช่นกัน บางแห่งคำว่าอวตารนี้หมายถึงองค์พระ

วิษณุโดยตรงก็มี เช่น "อวตาร
กลายรูปให้ หันดา เป็นพระหรือกั
อะคร้าว" และว่า "อวตารข้า จะทำ
ให้ทุกข์หลังไหลออกข้าง" พระ
อวตาร เช่น "ออกนามพระอวตาร
เดินบนมาเส" การอวตารลงมา
ของพระวิษณุนี้ มีมากครั้งหลาย
คราว อวตารลงมาของพระวิษณุนี้
คราวหนึ่งก็เรียกว่าปางหนึ่ง แต่
เมื่อประมวลเฉพาะปางใหญ่ ๆ
ที่สำคัญก็มี ๑๐ ปาง ที่เราเรียก
กันว่า "นารายณ์สิบปางนั่นเอง"
เห็นจะเป็นทำนองเดียวกับการจุติ
ลงมาอุบัติเป็นชาติต่าง ๆ ของ
พระโพธิสัตว์ก่อนที่จะได้ตรัสรู้
เป็นพระพุทธเจ้า ข้างพุทธศาสนา
ของเรา ซึ่งก็มีไว้ว่ามีหลายร้อย
ชาติเหมือนกัน ดังปรากฏในหนังสือ
เรียกว่า ชาติต่าง ๆ แต่เมื่อ
ได้ประมวลเฉพาะชาติใหญ่ที่สำคัญ
แล้ว ก็มีเพียง ๑๐ ชาติเท่านั้น ที่
เราเรียกว่า "ทศชาติ" หรือมหา
ชาติ และก็มี ๑๐ ชาติ ตรงกันกับ
นารายณ์ ๑๐ ปางพอดี เราอาจ
ได้เค้ามาจากนารายณ์ ๑๐ ปาง
ของพราหมณ์นั่นเอง แต่ต่างกัน
อยู่น้อยที่ว่า นารายณ์ ๑๐ ปาง
ของพราหมณ์นั้นปางที่ ๑๐ ยัง
ไม่มาถึง และปางที่ ๙ กลับเอา
พระพุทธเจ้าของเราไปแทรกเข้า
เรียกว่า "พุทธอวตาร" กล่าวคือ
พระนารายณ์อวตารลงมาเป็น
พระพุทธเจ้า จะเล่าเรื่องนารายณ์
๑๐ ปาง โดยสังเขปพอรู้เค้า ผู้
ประสงค์ทราบรายละเอียดโปรดดู
ในหนังสือลิลิตนารายณ์ ๑๐ ปาง
ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้า
รัชกาลที่ ๖

ปางที่ ๑ เรียกมีสัตยาตาร
คืออวตารลงมาเป็นปลา เป็นอว-
ตารในยุคแรก ที่เกิดน้ำท่วมโลก
เพราะเป็นเวลากลางคืนของพระ
พรหมกำลังบรรทมหลับ โลกกำลัง
สลายตัว พระวิษณุต้องอวตาร
ลงมาเป็นปลามาช่วยลากเรือให้
พระเจ้าแผ่นดินเมืองหนึ่งทรวระ
มีพระนามว่า "สัตยพรต" ซึ่งทรง
ตั้งอยู่ในทศพิชราชธรรมและ
สัตยธรรม ให้รอดพ้นจากน้ำท่วม
ได้ ส่วนมนุษย์ที่เหลือถูกน้ำท่วม
ตายหมด เรื่องนี้เป็นทำนองเดียวกับ
เรื่องโนอาห์ ในคัมภีร์คฤต
ศาสนา ที่นครอบคิ้วและสัตว์
ต่าง ๆ ลงเรือรอดพ้นน้ำท่วมได้
และปางนี้ได้ปราบยักษ์ชื่อ "หัย-
กรีน หรือ สังขอสูร" ซึ่งไปลักคัมภีร์
พระเวทจากพระพรหม และได้
กลับคืนมาเพื่อให้พราหมณ์ได้มี
ไว้สั่งสอนชาวโลก

ปางที่ ๒ เรียกกุ่มาวตาร
คืออวตารลงมาเป็นเต่า มานอน
เอาหลังรองรับเขามันตระ ที่เทวดา
เอามาจนเกษียณสมุทร เพื่อให้
เกิดเป็นน้ำอมฤต เพราะเขานั้น
หมุนหนักเข้าจะพาลให้โลกทะลุ
ไป เทวดาจะไม่ได้น้ำอมฤต และ
ชาวโลกจะเดือดร้อน จำต้องช่วย
เหลือ จึงต้องแบ่งภาคอวตารลงมา
เป็นเต่าเอาหลังรองรับเขานั้นไว้

ปางที่ ๓ เรียกวราหาวตาร
คืออวตารลงมาเป็นหมู เพื่อปราบ
หิรัญยักษ์ นัยว่ายักษ์ตนนี้เกลียด
มนุษย์ เพื่อจะแกล้งมิให้มีที่อยู่
อาศัย จึงม้วนแผ่นดินทั้ง ๔ ทวีป
ไปทิ้งไว้ในมหาสมุทร พระวิษณุ
สงสารมนุษย์เกรงว่าจะไม่มีที่อยู่

อาศัย จึงอวตารลงมาเป็นหมู เข้า
ขวิดยักษ์ตนนั้นตาย แล้วจึงไป
ค้นหาแผ่นดิน พบแล้วใช้เขี้ยวขุด
ขึ้นมาวางไว้ ให้มนุษย์ได้อยู่อาศัย
สืบมาจนบัดนี้

ปางที่ ๔ เรียกสิงหาวตาร
คืออวตารลงมาเป็นนรสิงห์ คือ
เป็นคนปนสิงห์ มีหัวเป็นสิงห์แต่
ตัวเป็นคน เพื่อปราบยักษ์หิรัณ-
ยกलिपु ผู้เป็นน้องชายของหิรัณ-
ยักษนั้นเอง เพราะโกรธว่า พระ
วิษณุฆ่าพี่ชายตน และได้พรมมา
จากพระพรหมมาด้วยว่า จะเป็น
เทวดามนุษย์หรือสัตว์ก็ตาม ใคร
จะฆ่าด้วยมนุษย์ใด ๆ เป็นไม่ตาย
ทั้งนั้น และจะไม่ตายในเวลากลาง
วันหรือกลางคืน ในบ้านหรือนอก
บ้าน เมื่อได้พรเช่นนี้ก็กำเริบจิต
คิดว่าตนจักไม่มีใครฆ่าได้ จึง
เที่ยวอาละวาดก่อความสงบ
สุขของเทวดา คราวนี้ต้องร้อนถึง
พระวิษณุอวตารลงมาเป็นนรสิงห์
เพื่อหาทางปราบยักษ์หิรัณยกलिपु
โดยมิให้ตรงกับพระพรที่พระ
พรหมประทานมา คือที่เป็นนรสิงห์
ก็เพื่อมิให้เป็นเทวดามนุษย์ และ
จะว่าสัตว์ก็มีไซ้ เพราะตัวเป็นคน
และไม่ใช่อาวุชฆ่า แต่ให้ทรงเล็บ
ต่างอาวุธฉีกอกให้ตาย และเวลา
ฆ่าก็ต้องเลือกเอาเวลาพลบค่ำ ซึ่ง
ก็มีใช้กลางวันและจะว่ากลางคืน
ก็ไม่เชิง และสถานที่ฆ่า ก็นำตัว
ไปวางขวางไว้ตรงกลางประตู
เพื่อแก้เคล็ดว่าไม่เป็นในบ้านหรือ
นอกบ้าน ต้องทำวิธีแก้พรที่พระ
พรหมประทานมาเช่นนี้ จึงได้
ฆ่ายักษ์หิรัณยกलिपु ตายได้ สี่ปาง
นี้เกิดในยุคที่หนึ่งชื่อว่า กฤตยุค

ปางที่ ๕ เรียกวามนาวตาร คืออวตารลงมาเป็นพราหมณ์เดี่ยว เพื่อปราบอสูรชื่อพลิ ที่เที่ยวบุกรุก ขับไล่เทวดาและมนุษย์ เพื่อแย่งเอาที่ดิน ไม่มีใครที่จะกล้าต่อกรได้ แม้กระทั่งพระอินทร์ก็ต้องพ่ายแพ้หนีไป ปล่อยให้สูรตนนี้ครอบครองสวรรค์ทั้งหมด จนถึงขนาดที่ว่า “ครอบครองไตรภพทั่ว ทุกถิ่นแควงเดชราบปะทนะงสู้อยู่” เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็คิดตั้งภารกิจยัญพิธี เห็นจะเป็นทำนองปราบดาภิเษก เพื่อแสดงอำนาจครอบครองไตรภพ คือ สวรรค์ มนุษย์ และบาดาล จึงได้รื้อนถึงพระวิษณุต้องอวตาร ลงมาเป็นพราหมณ์เดี่ยวในขณะที่กำลังทำพิธีนั้น พราหมณ์ก็เข้าไปร่วมพิธีด้วย จึงขอพระจากท้าวพลิ ๆ ก็ยินดีให้ มีกฎว่าตามธรรมเนียมพิธี เช่นนี้ต้องมีการทำบุญแก่พราหมณ์ด้วย พวกพราหมณ์จะขออะไรก็ได้ ครั้นแล้วก็ทำเป็นขอที่อยู่อาศัยสักอย่างสามก้าว ท้าวพลิกก็ให้ พระวามนพราหมณ์จึงแผลงฤทธิ์เป็นพระนารายณ์ อย่างเท้าก้าวแรกครองสวรรค์ไว้ทั้งหมด และครอบครองมนุษย์โลกไว้สิ้นด้วยอย่างเท้าก้าวที่สอง อย่างที่สามก็ครอบครองบาดาล แต่ยังคงสารท้าวพลิเกรงจะไม่มีที่อยู่ จึงทรงบังคับให้อยู่บาดาลเสีย ท้าวพลิที่เราเรียกเพี้ยนเป็นท้าวพาลีนี้เอง ตามลัทธิไสยยังนับถือว่ายังเป็นเจ้าของแผ่นดินอยู่ หากแต่ถูกพระนารายณ์หลอกลวงเอาไปด้วยอุบาย แต่ภายหลังได้รับพรให้เลื่อนขึ้นมาจากชั้นบาดาลอันเป็น

ชั้นที่เจ็ดและต่ำสุด ขึ้นมาอยู่ชั้นที่สามชื่อสกล ท้าวพลิจึงค่อยสบายขึ้นบ้าง ฉะนั้น ในการทำพิธีอะไรก็ตามลัทธิไสย เมื่อโหรบูชาเทวดาก็มักจะกล่าวว่ “โอมพระภูมิ พระธรณี พระกรุงพลิเรืองฤทธิ์” เป็นทำนองบอกกล่าวเล่าสืบเจ้าของแผ่นดินเดิมเสียก่อน

ปางที่ ๖ เรียกปรศุรามาวตาร คืออวตารลงมาเป็นปรศุราม เพื่อปราบท้าวอรชุนผู้อันตราย เพราะไปคบกับทศกัณฐ์ เทวรั้งความญจนกระทั่งแม่ผู้ประพฤติธรรม เช่น พราหมณ์ฤาษีไซโพรต้องรื้อนถึงพระวิษณุจึงให้อวตารลงมาเป็นลูกของฤาษีชื่อ ชมทคณี กับเรณุกามีชื่อว่า ราม และได้รับขวานเพชรจากพระเป็นเจ้าประทานให้ จึงได้นำเพิ่มอีกว่า “ปรศุราม” ตอนที่ท้าวอรชุนจะถูกฆ่าตายนี้มีว่า วันหนึ่งท้าวอรชุนพาทหารไปประพาสป่า เมื่อเหน็ดเหนื่อยแล้วก็เข้ามาแวะพักที่อาศรมของฤาษีชื่อทคณี นางเรณุกาผู้มารดาของปรศุรามได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี แต่ท้าวอรชุนเป็นคนโลภมาก ตอนจะกลับจึงขอโค แต่ไม่ได้ จึงโกรธสั่งให้ทหารแย่งเอาไปตามผลการ ปรศุรามกลับมาทราบเรื่อง รู้สึกโกรธมาก จึงได้หารบ ผลสุดท้ายท้าวอรชุนถูกปรศุรามฟันด้วยขวานเพชรคอขาดตาย สองปางนี้เกิดขึ้นในยุคที่สองคือ ไตรดายุค

ปางที่ ๗ เรียกรามอันทรวตาร คืออวตารลงมาเป็นพระราม จันทรกษัตริย์สุริยวงศ์ที่เรียกนามย่อว่า “พระราม” ในเรื่องราม-

เกียรติ์นั่นเอง ปางนี้ก็เพื่อปราบเหล่ายักษ์ซึ่งมีทศกัณฐ์เป็นหัวหน้าที่เที่ยวรังควาามมนุษย์ให้เดือดร้อน

ปางที่ ๘ เรียกกฤษณาวตาร คืออวตารลงมาเป็นพระกฤษณ์ลูกของवासเทพกับนางเทวกี เพื่อปราบพญาหงส์เจ้าแผ่นดินครองกรุงมธูรา พญาหงส์นี้เป็นญาติเรียงพี่เรียงน้องกับนางเทวกีมารดาพระกฤษณ์นั่นเอง นับว่าไม่ต้องอยู่ในทศพิชราชธรรม ถึงกับว่าเป็นกบฏต่อพระเจ้าอุคเสนผู้พระราชบิดา แล้วแย่งราชสมบัติปกครองโดยกดขี่ข่มเหงราษฎร ซ้ำยังห้ามมิให้ใครนับถือและทำพิธีกรรมแก่พระนารายณ์อีกด้วย สองปางนี้เกิดในยุคที่สามคือทวารยุค

ปางที่ ๙ เรียกพุทธาวตาร คืออวตารลงมาเป็นพระพุทธเจ้าของเรา ปางนี้เห็นจะเป็นด้วยสมัยนั้น พระพุทธเจ้ามีคนเลื่อมใสและนับถือมากแล้ว ข้างพราหมณ์ก็เลยทักท้วงรวมเอาว่า พระพุทธเจ้าคือพระวิษณุปางหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อจะได้ดึงศรัทธาและรักษาความเลื่อมใสของคนในยุคนั้น มิให้หันไปจากพระนารายณ์นั่นเอง

ปางที่ ๑๐ เรียกกัลกยาวตาร คืออวตารลงมาเป็นพระกัลกัซึ่งจะอวตารลงมาในปลายกัลป์นี้ อันเป็นการพยากรณ์ คุกคามณ์ล่วงหน้าไว้ พระกัลกันี้รูปเป็นคนผิวขาวขี้ม้าขาว และเป็นผู้ปราบปรามคนชั่วร้าย และบรรดาธรรมทั้งหลายแหล่ให้หมดไปแล้วก็จะได้สร้างสวรรค์ด้วยธรรม และสันติสุขให้แก่โลกใหม่ ซึ่ง

เป็นความสุขยิ่งกว่าที่มนุษย์ได้รับ
อยู่ในปัจจุบันนี้ เรื่องนี้ก็เป็นทำนอง
เดียวกับทางพุทธที่กล่าวว่า “ยังมี
พระพุทธเจ้าจะมาอุบัติข้างหน้าอีก
องค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า พระศรี
อารย์เมตไตรย์” ในยุคนั้นมนุษย์
มีความสุขอดมสมบูรณ์และมีความสุข
ที่สุด และมีต้นกัลปพฤกษ์เกิดขึ้น
๔ มุมเมือง ใครต้องการสิ่งใดก็
ไปปรารถนาเอาได้ทุกอย่าง นี่
เป็นเรื่องสร้างความหวังในอนาคต
ซึ่งเป็นธรรมชาติของคนเรา มัก
นึกฝันในสิ่งที่ไม่ได้ไม่ถึงว่าเลิศ
ลวยกว่าสิ่งที่ได้ไม่ถึงแล้วเสมอ จะ
เป็นไปได้จริงตามนั้นหรือไม่ มิได้
คำนึงถึง ขอแต่ให้ได้ฝันหวานไว้
ก่อน ก็พอใจแล้ว

ในปางทั้งสิบที่พระวิษณุ
อวตารลงมานี้ ก็รวมอยู่ในยุคทั้ง
๔ นั้นเอง แต่มีข้อแปลกอยู่อย่าง
หนึ่ง คือ ในแต่ละยุคที่พระวิษณุ
อวตารลงมานั้น สีกายของพระ
วิษณุต่าง ๆ กันตามยุคนั้น ๆ เรื่อง
นี้เมื่อคิดในแง่ธรรมาริษฐาน บ้าง
อาจจะกล่าวเป็นทำนองเปรียบ
เทียบกับจิตใจคน ที่มันแปรไป
ตามยุคที่เจริญแล้วเสื่อมลงก็ได้
เพราะในแง่หนึ่งเขาถือว่า พระ
วิษณุเป็นวิญญาณแห่งสิ่งทั้งปวง
เมื่อวิญญาณเดิมเป็นเช่นใด วิญญาณ
ที่สืบเนื่องมาก็เปลี่ยนไป
ตามเช่นนั้น ในยุคที่หนึ่งกล่าวว่า
พระวิษณุมีสีกายเป็นสีขาวยบริสุทธ์
นี่คงจะหมายถึงจิตใจของมนุษย์
ในยุคนี้อย่างบริสุทธ์ใสสะอาด เพราะ
พระพรหมกำลังสร้างโลกแล้ว
ใหม่ ๆ สัตยธรรมยังเต็มเปี่ยมอยู่ใน
จิตใจ มีการช่วยเหลือกันด้วย

มัสยิดยาวตาร

น้ำใจจริง และโดยไม่เห็นแก่อำมิส
ใด ๆ

ต่อมาในยุคที่ ๒ สีกายของ
พระวิษณุเปลี่ยนเป็นสีแดง คง
จะหมายความว่า จิตใจของมนุษย์เริ่ม
จะเห็นแก่อำมิสสินจ้างแล้ว การ
จะช่วยเหลือกันจะช่วยให้เปล่า ๆ
ไม่ได้แล้ว จึงคล้ายกับว่าที่เราพูด
ถึงบุคคลที่เห็นแก่ตัวจัดว่า “เป็น
คนหน้าเลือดฉะนั้น” และกล่าวว่า
ยุคนี้สัตยธรรมเริ่มเสื่อมลง ๑ ใน
๔ ส่วนแล้ว

ในยุคที่ ๓ สีกายของพระ
วิษณุเปลี่ยนเป็นสีเหลือง สีนี้ยัง
ไม่แน่ใจจะหมายความว่าอะไร
แต่เคยเห็นเกี่ยวกับธง ถ้าธงสีเหลือง
ชักขึ้นในเรือใด ก็หมายความว่าที่
เรือนั้นมีโรคติดต่อ เป็นด่านกัก
ตรวจโรค (Quarantine station)
ฝรั่งเรียกธงนี้ว่า (Quarantine flag)
ธงเหลือง เมื่อเปรียบเทียบกับจิตใจ
ของมนุษย์สมัยนี้ คงจะถูกความ

เห็นแก่ตัวเกาะกินความดีจากจิตใจ
หนัก จนกร่อนและหมองไซ เพราะ
สัตยธรรมเสื่อมถอยไปถึง ๒ ใน
๔ ส่วนแล้ว

ในยุคสุดท้ายคือ กาลียุค
ยุคนี้สีกายของพระวิษณุเป็นสีดำ
ข้อนี้ก็พอจะเทียบได้กับจิตใจของ
มนุษย์ว่า นอกจากเห็นแก่ตัวแล้ว
ยังคิดเบียดบังเอาของผู้อื่นอีก
ด้วย ถึงขั้นนี้เรียกว่าใจดำอำมหิต
หรือใจทมิฬหินชาติทีเดียว เพราะ
ยุคนี้กล่าวสัตยธรรมเสื่อมทราม
ลง เกือบหมดสิ้นแล้ว ถึงสามในสี่
ส่วน ยังเหลือเพียงส่วนเดียวเท่านั้น
และก็จะค่อยหมดไปในที่สุดแห่ง
ยุคนี้

พระวิษณุนี้มีที่สถิตอยู่ใน
สวรรค์เรียกว่า “ไวกูณฐ์” เช่น
คำว่า ไวกูณฐ์นาถ เจ้าไวกูณฐ์
และจอมไวกูณฐ์ พระวิษณุนี้ชอบ

อ่านต่อหน้า ๘๕